

Thom Gunn
(angol)
MOZGÁSBAN

„Gyerünk, ember, gyerünk, tovább.

Ha kék szajkó rugdossa az avart
Rejtett rugók feszítik; ha madár-
Raj röppen a réten, kerengő csapat
Fecske: fán fészkel mind, s bokrok között.
Nem tudni, milyen ösztönök, erők
Vezérik őket: vaktában vagdos
Az ember a porban, melyet karmos
Elméje fölver, rest kis szava fölkapál.

Jönnek, motoros falka, döng az út:
Legyek száz szén-foltja a nyárban, a
Horizontra futásban a fiúk,
Combjuk, vádlijuk csupa zaj, zörej.
Gumiszemüveg, személytelenség, szilaj,
Tág bőrzubbony rajtuk, por-trófeák -
Jól fölcsatolt kétely, nem látja a világ -
Tán még értik is, mit mond e zenebona.

Merész iramuk poros vonalát
Nem látni még, de közismert utak
Aljáról hajszojják küllőik csapatát.
Zsíros mezőn át iszkol a madár:
Amerre intik, táncol a határ.
Ember az ember: gépet, szellemet
Gyárt, s gyanútlanul hajhássza a rideg
Hínáros jövőt, járatlan utat.

Félmegoldás ez is. Végső soron
Nem sorsunk a rongy díszharmónia
E földön; sőt átok, hogy fél-barom
Lévén nincs pontos ösztönünk, és éberem
Csüngünk a mozgás hangján, mely sulykol és terem.
Magamhoz idomít az üres, mozgatott
Világ: dobók leszünk és dobott darabok,
S ráfonódunk lassan roppant rugóira.

Pár perc csak, s fröccs: jöttek, hogy menjenek -
maguk urai, robognak saját
Akaratuk hátán; kerekeik
Nyomán sem szent, sem madár nem lakik:
Szentek és madarak bevégzik tetteik.
Sebaj, nem tespedtek, Sőt, minthogy semmi sem
Tökéletes, ami nem mozog szüntelen -
Eletünk teljesebb, mert soha meg nem állt.

Thom Gunn
PÁR NÉLKÜL

Keserves éj: látom, üres a vánkosod.
Szemem előtt egy esett, végtelen
Táj fetreng: közepe domb, szélén lécs lobog.
Vártam, csuklómon kötél, a szemem
Kopogott, s nem tudtam, miért rostokolok.

Feküdtem, vakoskodtam - s hirtelen
Két sás-övezte tó mennyei tükreit
Látom, felbőszült vulkán terebélyesen
Hömpölygő, sötét kavicsos kráterét -
Tudtam: e verem halálos verem.

Bár esküdtem volna, hogy soha azelőtt
Nem láttam - sem fogolyként, sem szabadon -
E bizarr szintért, furcsán ismerős
Volt, kopár, egy elhullt álom csurom-
Víz foltja, lágy rettegésemmel viselő.

Vártam, vártam. Állam lándzsás gyomok tövén.
Most rokkant egyet a föld. Tudtam, itt a vég.
A tágas sík falként horgadt fölém
Ima helyett neved dadogtam... Ez a név
Mentett meg: kilobbant a varázs-tünetemény.

Nem ásított többé gonosz gödör,
S a hússá olvadt kérges kőtalaj
Nem tátotta torkát: bizsergett tömör
Lángjával. A te ajkad volt, s körben a táj
A te arcod. Karod még reggel is ölelt.

(Báthori Csaba fordításai)